

Vendy Čížek

Temnota a já

● — pointa

Temnota a já

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.pointa.cz
www.albatrosmedia.cz

● ■ **pointa**

Vendy Čížek
Temnota a já – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

Vendy Čížek

Temnota a já

Vendy Čížek

Temnota a já

● ■ **pointa**

2026

Zahalená temnotou

Prolog

Říká se, že všichni se rodíme čistí jako bílý list papíru...

Já byla asi výjimka s malou černou tečkou na tom běloskvoucím listu.
Malá tečka, která k sobě v jednu chvíli přilákala temnotu.

Možná si mě vyhlídla až tehdy.

Možná už když jsem se narodila – nevím.

Ale byla se mnou, aniž bych si to uvědomovala.

Já ji mnohokrát nakrmila a dodala sílu.

Nejsem oběť.

Ani padouch.

Jsem dobrovolný spoluviník.

Všem, kterým jsem nevědomě ublížila a jejich zmar – ji sytil.

Rostla.

Byla dobrý hlídací pes i útočná zbraň.

Byla vším, co jsem potřebovala.

Pomáhala mi psát můj příběh.

Pomáhá mi postupně otvírat krabičky.

Krabičky s traumaty, které byly pohřbeny hluboko.

Dnes je pomalu otevírám...

Úvod

Když bych se tenkrát měla popsat jedním slovem, řekla bych, že jsem byla nezlomná.

Nezlomilo mě nic.

Možná se jen zlomilo něco ve mně.

Vždy jsem si byla vědoma toho, co dělám.

Někdy jsem tím asi i někomu nevědomky ublížila.

Nejsem dokonalá a ani nechci být.

Jsem svá a vždy jsem věřila, že jiná nebudu.

Že úcty budu skládat jen sama sobě.

Nevěřím na osud, ale vím, že něco nad námi je – něco, co propojuje temnotu se světlem.

Kapitola 1 – Temnota přichází tiše

Když si myslíš, že všechno, co děláš, je špatně, ale vlastně není.
Když se vrháš do věcí, i když ti v hlavě bliká výstražné červené světlo.
Když krvácíš a stejně jsi ráda, žes to udělala.

To je definice toho, být jiná.

Cirkus, culíčky. Černobílá vzpomínka.

Byly mi asi tři roky.

Směju se a tleskám.

Nevím, s kým jsem tam byla, ale vím, že máma to nebyla.

Kdyby jo, nebyla by to šťastná vzpomínka.

Věta, kterou jsem slýchala často?

„Protože jsem to řekla.“

To pro mě nikdy nebyl důvod.

Facky byly „odměna“ za neposlušnost.

Častovala mě jimi matka – prý pro moje dobro.

Když facky nepomáhaly – zavřela mě do sklepa.

V šesti letech mi tím způsobila první trauma a pomohla zabalit první krabičku.

Utíkala jsem od toho nejdřív ke sportu a později k psaní – to pomáhalo přežít.

Gymnastika, básničky, deník.

Když jsem stála na bedně vítězů, byly to jediný momenty, kdy jsem byla matce dost dobrá.

Jinak jsem byla zklamání.

Na konci základky jsem si ustříhla svoje dlouhé vlasy.

Jen tak – jí na vztek.

Zuřila jak saň a zas na mě vztáhla ruku.

Poprvé jsem se bránila.

A něč se ve mně probudilo.

Moje vlastní temnota.

Trvalo nám dlouho, než jsme si začaly rozumět.

Naučila mě necítit.

A já ji poslouchala.
Protože to bylo jednodušší.

„Když necítit všechno je snazší než cítit nic.“

Kapitola 2 – Poprvé a naplno

Bylo mi šestnáct a myslela si, že to je ono.
První láska.

Nevěděla jsem nic – jen že ho potřebuju.
Stačilo, aby se podíval a já se v tom pohledu ztratila.

Zamilovala jsem se – silně, se vši vášní a silou.
Věřila jsem, že je to napořád.
Že už nikdy nikdo jiný nebude.

První sex – byl něžný, opatrný – všechno jsem cítila naplno.
Věřila jsem mu.

Pustila ho dovnitř.
Byl celý můj svět. A pak odjel.

Musel – protože rodiče.
Já nesměla – protože rodiče.

Nebylo jak tomu zabránit.
Nebyl to rozchod – byl to *jen* konec.

Měsíce jsem brečela v noci do polštáře.
Poslouchala jsem naši písničku pořád dokola, až mi ji doma zakazovali
pouštět.

A pak přišel zlom...
To jemné ve mně se schovalo do spodní zásuvky.
City jsem zamkla na dva západy a zahodila klíč.

A tak vznikla druhá krabička.

Zůstala jen tvrdší verze mě.
Ta, co si řekla: „Už nikdy takhle. Už nikdy tolik.“

City jsem od té doby vnímala jako slabost.
Sex se jevil jako dobrý únik a síla.
Možná obrana. Možná zbraň.
Záleží, kdo drží otěže.

Dneska vím, že to byl začátek...
Temnota tehdy poprvé zaklepala nahlas.

A já jí otevřela dveře dokořán.

„Slabost se smazala. Taktika zůstala.“

Kapitola 3 – Doba temna

Když se z tebe stane TA holka...

Ta, o které všichni mluvili už předtím, ale teď měli „skutečný“ důvod.

Ta, co střídá kluky.

Ta, co je pak ani nepozná.

Ta, co jí splývají tváře i adresy míst, kde se ráno probudila.

Ta, co necítí.

Ta ledová královna.

Byl to kruh...

Večer venku. Sklenička.

Slovo dalo slovo.

Přeskočila jiskra.

Nezapálit s ní oheň by byla škoda.

Další večer. Jiný bar. Jiný někdo.

Až jednou...

Dominik – metalák. Byl *jinej*.

V očích měl něco zlomenýho.

To mě k němu přitáhlo.

Chodili jsme spolu asi rok.

Byli jsme spolu. A přesto ne.

Byla tam blízkost. Ale bez vášně.

Byl na mě asi málo zlomenej.

Byla jsem mu nevěrná.

Několikrát. I s jeho strejdou.

Tenkrát bez výčitek. Dneska už je mám.

Moje city byly vypnutý tak dlouho, že jsem zapomněla,
že ostatní je pořád mají.

Odešel tiše.

Stejně nenápadně, jako přišel.

Sex na jednu noc.

To bylo jediné, čemu jsem rozuměla.

Jediná činnost, u které hlava konečně vypnula – sex.

Možná jsem byla svobodná.

Možná jsem byla spíš ztracená.

Ale byla jsem tak sama sebou, jak to jen šlo.

Jen jediný „vztah“ mi tenkrát dával smysl a byl opravdu *jinej*...

Ten s Jirkou...

Můj soused. Spolužák. Kamarád.

Po večerech milenec.

Bez slibů. Bez plánů.

Podváděli jsme své partnery. Společně.

Bylo nám to jedno.

Bylo mezi námi něco, co mě drželo nad vodou.

Pouto, co dávalo smysl, když jinak nic nedávalo.

„Někdy je ztracení útočištěm, když v tobě není co zachránit.“

Kapitola 4 – Čas na změnu...

Bylo mi čerstvých osmnáct.

S mámou jsme si nikdy nerozuměly.

Několikrát jsem už utekla.

Ale teprve tehdy jsem věřila, že je to definitivní.

Že se už *nikdy* nevrátím.

Nejdřív na chvíli do Prahy...

Tam jsem poprvé okusila, jaké to je – cítit bez strachu – opravdově.

Tam, s ním, jsem mohla cítit všechno.

Praha je ale jiný příběh, který sem teď nepatří.

Řeknu jen, že toho bylo moc a bylo potřeba se odstříhnout.

Protože zůstat by znamenalo ztratit se...

V něm. S ním. V oparu.

A tak vznikla další krabička.

Pak jsem odjela na druhý konec republiky.

K hranicím. Za práci.

Logická destinace: noční klub.

Tam, kde jde jen o sex. Bez citů.

Hledali servírku.

Byl to podnik se vším všudy – sexy obsluha, exotické tanečnice a holky na pokoje.

To prostředí mě fascinovalo.

Chvíli mi trvalo se přizpůsobit...

Roztřídila jsem si lidi do škatulek.

Holky byly rozdělené jasně:

- Tanečnice – nedotknutelné a namyšlené. Umělkyně, které sis mohl jen zaplatit na soukromý tanec.
- Společnice – ty, co za příplatek udělaly téměř cokoli. Jedna skupina byly unavené mámy s dluhy, druhá precizní profesionálky s přesně nalinkovaným rozvrhem.
- A pak my – servírky. Pohotové, vtipné, s ostrým jazykem a nedosažitelné.

Aspoň tak to mělo působit...

Zákazníci byli pestrá směs – mladí panicové i okouzující predátoři. Ženáci, právníci, vlivní byznysmeni, co tu uzavírali obchody a hned je šli „oslat“ na pokoj.

Netrvalo dlouho a poprvé jsem se s někým vyspala za peníze.

Byl vysoký, vtipný, sebevědomý – často sedával u mě na baru a bavil mě. Když mi nabídl, že mě pozve na výlet přes noc – za finanční odměnu – šokovalo mě to, ale zároveň vzrušilo.

Upřímně – i kdyby mě pozval jen tak, asi bych šla.

Byl přesně můj typ.

Bylo to jako každé běžné rande – večere, drink, dlouhé hovory o všem i o ničem.

Noc u něj byla něžná i drsná.

Ráno mě probudil snídaní do postele a na rozloučenou mi dal parfém. Ani na vteřinu mi nedal znát, že si mě koupil.

Noční výlety za dobrodružstvím s cizími muži za peníze...

Poprvé to bylo nové, zvláštní, vzrušující a líbilo se mi to.

Začalo z toho být skoro pravidlo.

Párkrát ten samý, pak i jiní...

Přičichla jsem k penězům a zábrany, pokud nějaké byly, padly.

Holka, co nikdy od rodičů nedostala, kromě facek, nic navíc...

Teď jsem si mohla konečně dopřát.

I takové maličkosti, jako kopeček zmrzliny.

Oběd ve fajn restauraci.

Značkový triko.

Jo, i takový blbosti a běžný věci mě naplňovaly.

Takže bylo jen otázkou času, kdy budu chtít pravidelný příjem a vyměním strany baru...

Tam už to sice nebylo tak exkluzivní – nebyla jsem ta nedosažitelná.

Ale peníze přicházely pravidelně, a to jsem chtěla.

Pořád jsem si ale držela svoje pravidla.

Nikdy jsem nešla s někým, kdo mi nebyl sympatický, kdo by mi nevoněl.